

การพัฒนาตนเองแบบขี้เกียจ ๆ

ปรีดา ศรีชัยวัฒนานันท์
www.sirichaiwatt.com

ปหลายคนที่อยากเปลี่ยนแปลงตัวเอง พัฒนาตนเอง ต้องเคยคิดหรือรู้สึกเป็นเจ้าของความขี้เกียจของเรา มันช่างเป็นตัวขัดขวางให้เราไม่พัฒนาเสียจริงๆ ทั้งที่มีความตั้งใจเริ่มต้นไว้ดีแล้วก็ตาม.. เขาถึงได้บอกว่าการพัฒนาตนเองนั้นเราต้องมีเป้าหมาย มีแรงจูงใจ แรงบันดาลใจ เพราะเมื่อใดเกิดขี้เกียจขึ้นมา ท้อขึ้นมา ก็จะได้แรงเหล่านี้เป็นตัวผลักดันให้หลุดจากความท้อ ความขี้เกียจไปได้

ซึ่งปัญหามันก็มีต่อว่า แม้ได้รับแรงผลักดันดี บางทีผ่านไปไม่นาน มันก็ยังขี้เกียจอยู่ดี.. อาจด้วยเพราะเจออุปสรรค หหมดแรง จูงใจก็ตาม คงไม่จำเป็นต้องมัวไปหาสาเหตุที่คนเราขี้เกียจ เพราะไม่ว่าจะจากเหตุไหนอย่างไรมันก็คงไม่ได้ โดยอย่างยิ่งกับหลายสิ่งที่เราต้องการผลลัพธ์เป็นความสำเร็จ มันคงไม่สำเร็จได้โดยง่ายบนภาวะเช่นนี้

สำหรับผมแล้วมีแนวคิดอยู่อย่างหนึ่งว่า **อะไรที่เราว่ามันไม่ดี แต่เอาชนะมันไม่ได้ ตัดมันไม่ได้ เราก็ต้องปรับหรือเปลี่ยนเพื่ออยู่กับมันให้ดีให้ได้** เปรียบญยอมมี 2 ด้านเสมอไม่มีอะไรเลวร้าย

ไปเสียหมด ความขี้เกียจก็เช่นกัน และมันต้องเริ่มจากการ **“เปลี่ยนทัศนคติ”** เปลี่ยนความคิด ไปในด้านที่ควรจะเป็น เหมือนเช่นความขี้เกียจที่มันก็มีดีของมันอยู่ ดังจะคิดต่อไปนี้

ก็เพราะขี้เกียจเดิน เราจึงมีรถใช้?

ขี้เกียจอึบหาหาบลด

นี่เป็นจุดแข็งของความขี้เกียจเลยทีเดียว ผมเป็นคนหนึ่งที่บ่อยครั้งขี้เกียจทำอะไร ในแบบที่ เขาว่าต้องทำแบบนั้นแบบนี้ ซึ่งบางทีมันมีกระบวนการที่ไม่จำเป็นเอาเสียเลย จนมันจึงกลายเป็นเรื่องที่ยาก (เพราะหลายขั้นตอน) ไปเลยก็มี จึงชอบที่จะหาทางลัด และทำมันให้สำเร็จโดยเร็ว หรือไม่เช่นนั้นก็หาวิธีช่วย หรือเครื่องมือช่วยทำให้ขั้นตอนต่างๆ เร็วขึ้น ง่ายขึ้น อะไรก็ตาม ผมเชื่อว่าหลายๆนวัตกรรมก็เกิดจากความขี้เกียจคล้ายกันแบบนี้แหละ จะว่าไปแล้วบางทีก็เพราะขี้เกียจเดิน เราจึงมีรถใช้กัน ทุกวันบนโลกนี้ก็เป็นได้ (จริงๆ น่าจะอยากไปเร็วขึ้น ขี้เกียจเสียเวลามากกว่า.. แต่ขี้เกียจอีกนั่นแหละ)

แต่ก็ต้องเตือนกันไว้ก่อนว่า บางเรื่อง บางอย่างมันไม่มีวิธีลัด กลายเป็นว่ามัวแต่หาวิธีต่างๆ ที่ทำๆ มันไปเลยคงจบไปแล้ว ตรงนี้ก็จะต้องดูด้วยว่าบางเรื่องมันชี้แจงหรือขยัน (หาวิธี) แบบผิดๆ กันแน่ รวมถึงต้องเตือนกันไปในความคิดบางอย่างที่อยากจะลัดมากไปจน กลายเป็นสิ้นคิดในบางแง่มุม ยกตัวอย่างสุดท้าย ก็คือ ชี้แจงทำงาน เลยไปปล้นธนาคาร นี่คือวิธีลัด ด้วยความเคารพ ชี้แจงไม่ว่าแต่อย่า ใจไปด้วยเลยครับ

บ๊ายบายถาม/บอรร้อบ

เอาความชี้แจงตัวเองยกมาเป็นตัวอย่างอีกเรื่อง นี่ผมก็ ถือว่าเป็นข้อดีที่สุดของความชี้แจงของผมและมันเป็นส่วนหนึ่งที่ สร้างผมมาเป็นผมเลยทีเดียวนะ ในการที่คนเราจะรู้หรือทำอะไรสักอย่าง มันก็ต้องควรได้รับองค์ความรู้ที่ถูกต้องเสียก่อน ไม่เช่นนั้น สิ่งต่างๆ มันก็ยากเกินไป เพราะไม่รู้จะเริ่มจากตรงไหน แต่จากประสบการณ์ ผมมักจะมีปัญหาในการที่จะถาม ชี้แจงถาม บางทีถามไม่ได้คำตอบ ที่ตีพ้อ ทำให้ชอบที่จะหาคำตอบเอง ไม่ว่าจะเป็นการหาความรู้ ไปจนถึงลงมือลองทำด้วยตนเอง อะไรก็ตามที่เราศึกษาเอง ลองผิด ลองถูกเอง เรายังจะรู้จริง รู้ซึ่งในระดับหนึ่งของสิ่งนั้นๆ เพราะผ่าน กระบวนการผิดถูก หรือหาความรู้รอบด้านมาพอสมควร เมื่อมัน สะสมมากเข้าเราก็รู้มาก รู้กว้าง ที่แม้ไม่ได้เก่งไปเสียทุกเรื่อง แต่ก็ได้ เปรียบคนอื่นในหลายๆ เรื่อง

หลายคนอาจบอกว่า ไม่เคยชี้แจงถาม เพราะถามแล้วเขา บอกทำได้เร็วกว่า หรือถามให้คนอื่นช่วยทำดีกว่า รวมๆ คือชี้แจงคิด เองทำเอง ถามเอาสบายกว่าเยอะ ผมก็เห็นด้วย แต่เฉพาะในบางเรื่อง เท่านั้น เพราะหลายๆ เรื่องถ้าถามครั้งหนึ่ง เราก็รู้แค่เรื่องหนึ่งต้องถาม เขาเอาอีกหลายเรื่อง แถมบางทีก็ต้องไปไล่ถามคนอื่นต่อเอาอีก ได้ คำตอบผิดๆ อีก ไม่รู้จริงอีก ส่วนตัวมองว่ามันน่าเบื่อมาก ที่สำคัญ คือ เราไม่สามารถแก้ปัญหาเองได้ในสิ่งนั้น(ต้องไปถามคนอื่น) หลาย เรื่องเป็นแบบนี้จริงๆ ซึ่งก็จะมีคนประเภทหนึ่ง เหมือนจะชี้แจง

เรียนรู้ แต่ขยันถามแล้วถามอีกไม่มีเบื่อ!

กระนั้นความชี้แจงถาม ชี้แจงร้องขอที่มีข้อเสียอีกเหมือนกัน คือ เสียเวลา ต้องเจียดเวลาเพื่อตัวเอง เพื่อลองเอง บางทีถามถูกที่ ถูกคน ถูกเวลา ง่ายกว่าจริงๆ ดั่งนี้ดูดี ๆ ว่ามีใครพอพึ่งพาได้ไหม และ อะไรก็ตาม ดังที่บอกไปส่วนหนึ่งว่า นี่ทำให้ผมเป็นแบบนี้ เป็นผู้มีใจ ที่รักจะแบ่งปันความรู้ แนวคิดต่างๆ เพราะชีวิตตัวเองเสียเวลาศึกษา อะไรมาเยอะ จึงไม่ยอมให้ใครต้องเสียเวลาชีวิตไปเพียงเพื่อรู้อะไร เรื่องอีกเลย

หากลองคิดดูดี ๆ ก็น่าสงสัยตกลงชี้แจงจริง ๆ หรือขยันผิด เรื่องอยู่กันแน่

บ๊ายบายเสียเวลา

เรื่องของเวลา แม้จริงๆ มันจะมีมาตรฐาน เท่ากันแต่ละวันกัน ทุกคนแต่เราก็กลับรู้สึกไม่เท่ากัน และใช้มันได้อะไรกลับมาไม่เท่ากัน หลายคนได้ประโยชน์พัฒนา หลายคนไม่ได้ประโยชน์ การที่เราชี้แจง ทำอะไรสักอย่างหากมันเป็นสิ่งไม่จำเป็น ก็คงไม่เสียหลายอะไร แต่ถ้า ไม่ยอมมีผลตามมา บางเรื่องที่เรามองว่าไม่ยอมทำตอนนั้น รู้สึกไม่ ยอมเสียเวลาทำมัน แต่ก็ต้องทำในวันหน้าอยู่ดี แบบนี้แสดงว่าเรา กำลังผลัดวันประกันพรุ่ง มองให้ดีๆ แทนที่เราจะได้มีเวลาเหลือใน อนาคต ก็กลายมาเสียเวลาทำสิ่งนี้อีก และด้วยเวลานี้มันกลายเป็นว่า ทำภายหลังลำบากกว่า ยากกว่า หรือทำไม่ได้แล้วก็มี.. เช่น ไม่มีคนช่วย

ดีจะได้ไม่ต้องทำ?... มันไม่เป็นเช่นนั้นนะสิ ทุกสิ่งในชีวิต มักเกี่ยวโยงกัน อะไรที่พลาดไป ขาดไป ย่อมต้องถูกทดแทนด้วยสิ่ง หนึ่งอย่างรู้ตัวหรือไม่ก็ตาม ซึ่งอาจฟังลึกซึ้งมากไป เช่นนั้นคิดเอา ง่ายๆ คว้า บางเรื่องทำๆ ไปตอนนี้ดีกว่ายากภายหลัง เหมือนบอกตัว เองว่า “อย่าต้องเสียเวลากับเรื่องนี้อีก” นั่นก็คือ ทำให้มันจบๆ ไปซะ

ชี้แจงเสียเวลา ก็ยังมีอีกมูม ดังที่บอกไปว่าเวลาเรามีเท่ากัน แต่หลายคนแทนที่จะเอาไปทำอะไรก็ไม่ทำ อ้างว่าชี้แจง แต่มักขยัน ที่จะไป ฟัง รู้ สนใจ เรื่องคนอื่นไว้ก่อน บ้างอ้างว่าช่วย ช่วยรับฟัง หรืออะไรก็ตาม ซึ่งการช่วยเหลือผู้อื่นเป็นเรื่องดี แต่บางทีก็ขยันแต่ เรื่องคนอื่น เพราะคิดเอาว่าตัวเองคงไม่สามารถทำชีวิตตัวเองดีขึ้น ได้ง่ายๆ เลยทำให้การได้ช่วยคนอื่นนั้น มันทำให้ชีวิตดูมีคุณค่าขึ้น.. ก็ไม่ผิดที่คิดเช่นนั้น แต่ลองตรงดูดี ๆ ว่าคนเราหากนำพาชีวิตตัวเอง ก้าวหน้าได้มาก นั่นก็ยังมีกำลัง มีอะไรไว้ช่วยคนอื่นได้มากกว่าตอน นี้หลายเท่าตัว และไม่ตกอยู่ในภาวะช่วยเหลือเขา ตัวเองเอาไม่รอด อีกด้วย คนเป็นเช่นนี้ อยากก้าวหน้า อยากพัฒนาตนเอง แต่เลือกที่ จะใช้เวลากับเรื่องคนอื่น พอเรื่องของตัวเองเต็มไปด้วยข้ออ้างในการ ทำ และออกแนวชี้แจง หากลองคิดดูดี ๆ ก็น่าสงสัยตกลงชี้แจงจริง ๆ หรือขยัน.. ผิดเรื่องอยู่กันแน่?

มีหลายอย่างที่คิดว่าซีเกียจ แต่ที่จริงขยันนะที่ทำไปแบบนั้น

ป้กียอคำซ่าซา/แก็บ

นี่กันดูสักหน่อย เราก็จะเจอว่าหลายอย่าง อาจเป็นงานหรือเรื่องในชีวิตประจำวัน ที่เรารู้สึกว่าซีเกียจ และไม่เปลี่ยนแปลงโดยที่มันอาจเป็นเรื่องที่ต้องทำ และทำซ้ำๆ ไป เช่นนั้น บ้างก็เป็นเรื่องที่ต้องแก้ไขอยู่เช่นนั้น เหมือนคำคมที่เขาว่า “ทำอะไรเดิมๆ ก็ได้ผลลัพธ์เดิมๆ” ในมุมมองหนึ่งนี่สะท้อนการพัฒนาบางอย่างของชีวิตชัดเจน และควรจะคิดได้ว่าทำไมไม่คิดหาวิธีที่จะได้ไม่ต้องทำอะไรซ้ำๆ ต้องแก้ไขเรื่องเดิมๆ ละจะทำให้ผมมองว่า มีหลายอย่างที่คนเรารู้สึกว่าซีเกียจ เลยไม่ใส่ใจ แต่ที่จริงขยันนะ ที่ทำไปแบบนั้น เพราะมันต้องทำซ้ำๆ ซากๆ หลายๆ รอบแก้ปัญหามาแบบเดิมๆ อยู่ตลอดเวลา ไม่ว่าจะเรื่องคน เรื่องงาน หรือเรื่องอะไรก็ตาม

อาจมีข้อโต้แย้งขึ้นมาว่าให้ทำไงละ เปลี่ยนไม่ได้ไม่เป็น..ไม่รู้หรอก ก็แล้วแต่ปัจจัย เช่น งานบางอย่างที่คุณเองก็ไม่เข้าใจว่า ต้องทำอะไรซ้ำๆ ไปทำไม แต่เปลี่ยนแปลงไม่ได้เพราะเป็นคำสั่ง ตรงนี้ก็ขึ้นอยู่กับว่า คุณจะขยันทำต่อไป หรือซีเกียจหาวิธีใหม่? เพราะไม่จริงเลยที่ว่าเราจะเปลี่ยนแปลงงานไปในทางที่ดีขึ้นไม่ได้ หากมันดีจริงๆ หรือดีพอ มันย่อมพิสูจน์ตัวเองได้ ไม่เช่นนั้น งานใหม่อาจสบายกว่าเดิมก็ได้ (จริงๆ เยอะมากที่เปลี่ยนแปลง แล้วงานน้อยลง แต่เงินดีกว่าเดิม) แต่ก็นั่นแหละ ซีเกียจหางานใหม่.. แต่ขยันทำงานเดิมๆ ที่ไม่มีอะไรดีขึ้น..

ป้กียอพูด/อธิบาย

ทำดีกว่าพูด เรารู้กันอยู่ แต่ก็ยังมีไม่น้อยที่รู้สึกว่า ซีเกียจพูดทำไปเลยดีกว่า แต่ผมไม่ได้กำลังหมายความว่า ซีเกียจพูดแบบนี้จะดี เพราะนี่มันก็ต้องขยันทำ และมันกลายเป็นว่าก็ต้องทำมันเรื่อยไป และคนที่ซีเกียจจริงๆ ก็จะรู้ว่ามันคนทำแทน (จนเริ่มงงว่าใครซีเกียจใครขยันกันแน่นานนี้)

แต่ที่จริง การซีเกียจพูด และซีเกียจอธิบายเป็นเรื่องดีจริงๆ คือลงมือทำไปเสีย (ไม่ต้องพูดอยู่) และไม่ต้องอธิบาย (ให้มันผ่านไป) เราจะใช้เวลาไปคิด ไปทำเรื่องดีๆ อื่นมากมาย ซึ่งในทางตรงกันข้ามคนที่เอาแต่พูด วิจารณ์ ขยันอธิบาย วิเคราะห์ต่างๆ นานา ให้คนอื่นนั้น บางทีก็น่าสงสัยว่า แท้จริงแล้ว ไม่มีปัญญาทำด้วยตนเองหรือเปล่า หรืออยากให้เขาช่วย อยากสำคัญ จนบางทีถึงงว่า ต้องการอะไรกันแน่

การเป็นคนซีเกียจพูด/อธิบาย แล้วลงมือทำนี่ ไม่ได้หมายความว่า ทำแทนใคร ทำเรื่องใคร เพราะบางครั้งเราไปพูดไปบ่น ไปอธิบายเรื่องของคนอื่นที่เราคิดว่า “ห่วง และ ห่วงดี” ก็ไม่

ผิดหรอก แต่ถ้า “ขยัน พูด อธิบาย สิ่งเหล่านั้น” คุณว่า ได้อะไร?.. นั่นแหละเชื่อว่าทุกคนเข้าใจ อย่าไปขยันอะไรสิ่งนี้เลย

การที่เรารู้สึกว่าซีเกียจ แต่เพราะทำสิ่งที่ไม่ชอบ หรือมันยังไม่ใช่

ป้กียอก็คือป้กียอ!!

ถ้าใครขยันอ่านมาถึงตรงนี้ แล้วคิดตามบ้าง แง้งบ้าง ก็อาจจะมองว่า เรื่องนี้ไม่เข้าทำ มันไม่ใช่ว่าซีเกียจแล้วจะพัฒนาตนเองได้ มันก็แค่เปลี่ยนมุมมองที่ อาจต้องทำบางอย่าง ก็ในเมื่อสำหรับคนซีเกียจแล้ว “มันไม่อยากจะทำอะไรสักอย่าง”..

ผมไม่เชื่อว่ามันคือความเป็นจริง เพราะแท้แล้ว ความขยันกับความซีเกียจนี่ เป็นสิ่งที่ไม่มีความเกี่ยวข้อง คนขยันนั้น กับคนขยันยืนก็ขยันเหมือนกัน คนขยันนั่ง ก็บอกว่าซีเกียจยืน คนขยันยืนก็บอกว่าซีเกียจนั่ง มนุษย์นั้นหากหัวใจยังเต้นแล้ว ย่อมต้องสูบฉีดให้ร่างกายสมองดำเนินไป ในทิศทางที่คนๆ นั้นต้องการ เพียงแต่ว่า เมื่อไม่ใช่สิ่งที่ต้องการมันจึงไม่อยากจะกระทำ และ**การที่เรารู้สึกว่าซีเกียจ แต่เพราะทำสิ่งที่ไม่ชอบ หรือมันยังไม่ใช่** ความซีเกียจมีข้อดีดังที่ยกตัวอย่างไป

ความขยันก็มีข้อดีแบบที่รู้กันอยู่ แต่ซีเกียจผิดเรื่องก็ไม่ดี ขยันผิดเรื่องก็ไม่ดีได้อีก สิ่งที่ต้องข้าม คือ ใจ เท่านั้น ใจที่พ่ายแพ้หรือยังสู้ ลองดูดีๆ ที่ซีเกียจนั้น มันแค่ใจที่ไม่สู้หรือเปล่า เพราะหากใจยังไหวคำว่าซีเกียจ ก็เปลี่ยนเป็นการพัฒนาตนเองได้เช่นกัน